

„Jen v době, kdy jsem pracovala pro kontrarozvědku. Vozil mě na Downing Street na tajné schůzky. Ale to bych vám asi neměla vůbec říkat. Měla jsem to zakázané.“

Ash se na mě znovu podíval, jako by se chtěl utvrdit, jestli tomu může věřit. Ten pohled mě zahřál u srdce, i když jsem věděla, že jeho původcem byla Hilda, ne já.

„Chtěla jsem se vás zeptat, jestli byste mi s něčím nepomohli. Rozhodla jsem se, že se vrátím zpátky do svého domu.“

Než jsme stačili zareagovat, v postranní kapse legín se mi rozvibroval telefon.

„To je určitě Alice,“ řekla jsem, když jsem se snažila vydolovat telefon z těsné kapsy.

„Alice!“ Vyskočila jsem a odpochovala stranou, kde jsem se schovala mezi velké květy tmavě růžových pivoněk. „Kde jsi? Jsi v pořádku?“

„Pořád ještě v Indii.“

„Nedostala ses na letiště? Potřebuješ pomoc? Nebo peníze?“

„Rozhodla jsem se, že se ještě nevrátím.“ V hlase jí zněl vzdor a snaha zabránit mým námitkám.

Chvilku mi trvalo, než mi to celé došlo.

„Cože?“

„Nemůžu se vrátit.“

„O čem to mluvíš, Alice? Proč bys nemohla? Tomu nerozumím.“

„Samozřejmě že nerozumíš. Máš všechno, co chceš. Celý život máš naplánovaný. Máš všechno, kariéru, vlastní dům. Co mám já? Zbytky, co zůstanou po tobě. Jsem zasekaná doma, pomalu splývám s nicotou. Jsem nikdo. Matka. Jsem na všechno sama. Jsem nic.“

„To není pravda,“ zaprotestovala jsem a ucítila, jak mnou projelo provinění.

„Ale je. Víím, co si o mně lidi myslí. Ty. Máma. Táta. *Chudák Alice. Vždyť ani nemá práci.* Nemám žádný smysl života. Ale tady se konečně cítím živá. Cítím sama sebe. Jsem svobodná. Představa, že se vrátím domů, do té nicoty, do té rutiny, mě zabíjí. Uvědomuju si tady, jak jsem se dusila. Když tady zůstanu, můžu dělat instruktorku jógy nebo tak něco.“ Poslední větu pronesla jako výzvu.

„A co Poppy s Avou? Musíš se vrátit kvůli nim!“

„Hlavně nechtěj, abych se cítila provinile. Tohle je o mně. Co potřebuju já. Co udělám se svým časem. Rostu tady duševně, každá minuta mě někam posouvá. Probouzím se, cítím vnitřní sílu. Myslím, že jsem byla celý dosavadní život napůl mrtvá.“

„Alice, nemůžeš je jen tak opustit. Kdo se o ně bude starat?“

„Neopouštím je přece. Zase to všechno nafukuješ. Dávám jim možnost, svobodu, budou moct žít. Potřebuju dýchat, zbavit se toho břemene mateřství.“

„A co jejich potřeby? Potřebují mámu!“

„Teď prostě nemůžu být matka.“

„Alice, nemůžeš tam zůstat! Tohle nemůžeš vůbec říkat, máš za ně přece zodpovědnost.“

„Věděla jsem, že to nepochopíš.“ Podařilo se jí to celé překroutit, takže jsem teď vypadala jako někdo, kdo jí nechce dopřát trochu klidu. A to mi hnulo žlučí.

Vydechla jsem a uvědomila si, že na ni musím pomalu. „Alice, já víím, že to tam je asi úžasné, ale zůstat tam nemůžeš. To není skutečný život. Ava s Poppy tě potřebují.“

„Vím, že si myslíš, že mě potřebují, ale ve skutečnosti to tak není. Děti jsou mnohem odolnější, než si myslíš. Budou v pohodě. Máma s tátou se brzo vrátí domů. A není to navždy... Jen potřebuju trochu víc času.“